

איחוד הירדן

וגדולה, מפגרת ועונית, ואילו המצור של עמי ערב עליה יגבר. המצוקה הכלכלית תתעמק בבית, והסכנות הבטחוניות יחריפו בחוץ.

★ ★ ★

לא יקום איחוד הארץ, אלא בדרך של שותפות.

שותפות זו לא תבוא בדרך של כפייה. היא לא תוטל בכוח הנשק. היא לא תבוא בדרך של התכחשות אחד משני העמים לשאיפתו הלאומית ולצרכיו הלאומיים. היא לא תקום בדרך של התבוללות, הנמכת דמות, פשרה או חיתורים. היא לא תקום בכבוד אחד העמים ביעודו הלאומי שלו, ולא בשוללו את זהותו הלאומית של העם השני. היא תקום רק בלבם של אנשים חופשיים, אשר יבינו כי הנאמנות לארץ-ישראל, הנאמנות לאומה העברית והנאמנות לאומה הפלסטינית אינן סותרות זו את זו, כי אם משלימות אחת את רעותה.

היא תקום מתוך הבנתו של האדם העברי כי שותפות זו פותחת לפני מדינת ישראל אפיקים חדשים להתפתחות לאומית רינאמית, אופקים רחבים המוסתרים כיום עליידי חומות הגטו.

היא תקום מתוך הבנתו של בן פלסטין כי שותפות זו תשיב קץ לפרגדיה הלאומית שלו, תחזיר לו את גאוותו הלאומית ותפתח בפניו דרך לחיים לאומיים בריאים.

השותפות החופשית של שני עמים גאים, חזורים חזון לאומי ושותר-יחרות, היא הבסיס לאיחוד הארץ.

★ ★ ★

השותף הראשון הוא מדינת ישראל.

מדינת-ישראל, כגבולותיה המעשיים הנוכחיים, היא מכשיר ההגשמה של התנועה הלאומית העברית. עצמאותה, חרותה ובטחונה הם תנאים מוקדמים לאיחוד הארץ.

הצעד הראשון בדרך לאיחוד הוא הקמתו של משטר ישראלי שיהיה חזון רעיון האיחוד ומסוגל להגשימו.

לצורך זה חייבים להישר כל הדפוסים הרעיוניים, המדיניים והכלכליים בישראל שנבעו מלחמת-האחים של עמי ארץ-ישראל. במקומם צריכים לבוא הדפוסים שינבעו מדרך השותפות של שני העמים.

יש לחסל את שיטות הדיכוי הנהוגות לגבי המיעוט הפלסטיני בישראל, את המימשל הצבאי בכל צורתו, את רעיון "העבודה העברית" ואת המחיצות הכלכליות.

יש לשלב את האזרחים הדוברי-ערבית בכל מערכות המדינה, בתוכניות הפיתוח, בהתישבות העובדת, בהסדרות העובדים, בצבא-ההגנה לישראל, במנגנון המדינה ובנציגויותיה בחוץ-לארץ.

יש לשנות באופן יסודי את מגמות מערכת-החינוך הישראלית, להגחיל לתלמידים העבריים את השפה הערבית ולתלמידים הפלסטיניים את השפה העברית כשפה שניה, ולחנך את בני שני העמים במדינה ברוח השותפות התרבותית ההיסטורית של עמי ארץ-ישראל ועמי המרחב השמי כולו.

יש למנות בממשלת ישראל שר מיוחד, בראש משרד חדש, שיהיה ממונה על הפעולה לאיחוד הארץ, ועל יחסי ישראל עם עמי ערב.

יש להשמיץ את קולה של ישראל, ולהפעיל את כוחותיה, לתמיכה בכל שאיפה לאומית מוצדקת של עמי ערב או אחד מהם, ולשלב את מדינת ישראל במערכת הבינלאומית לגיבוש עצמאותם ואי-חילתם של עמי אסיה ואפריקה.

שינוי הערכים במדינת ישראל והקמת משטר המתאים לשלב הבא של תנועת-השיחור העברית הם אבן-הפינה לבנין השותפות של ארץ-ישראל.

★ ★ ★

השותף השני יהיה פלסטין

המשוחררת.

העם הפלסטיני היה הקרבן העיקרי של מלחמת-החלוקה. חלקו הגדול נעקר מנחלת אבותיו והפך להמון מזהר-רעב של פליטים. חלק שני נשאר, כמיעוט שנוא וחשוד, במדינת ישראל. חלק שלישי נמסר ברצועת עזה לשלטון זר ועיון.

לבה של ארץ-ישראל, הר שומרון והר חברון, נכבש עליידי ממלכת-בבובות, שהיתה ונשארה כלי-מישחק בידו מעצמות אימפריאליסטיות זרות, וזה לשאיפות הלאומיות של עמי ערב ועוינות את המאחזים הלאומיים של העם הפלסטיני הכבוש.

זהות הלאומית של העם הפלסטיני כולו נמחקה מן המפה הפוליטית. מופוצל בין שלוש רשויות פוליטיות, מפורז במחנות-הפליטים חשוכי-התקווה כחצי תריסר ארצות, לא היה תוכן לחיי בניו זולת השנאה הלוהטת למדינת-ישראל הכובשת והמנשלת.

המרד של בני פלסטין נגד השלטון ההאשמי הזר לא פסק אף לרגע. מאחר שחלוקת ארץ-ישראל שללה מן העם הפלסטיני את הסיכוי לעצמאות לאומית של ממש, השתלבו מיטב בניו במערכה הפוליטית של ארצות ערביות אחרות. השנאה להאשמים והפחד מפני ישראל דחפו לזרועות מצריים, בתקווה קלושה ששלטון זר ערבי לאומי יעזור להם יותר מאשר השלטון הזר הערבי הקיים.

רעיון איחודה של ארץ-ישראל, בצורה שתחזיר לעם פלסטין את עצמאותו, את הבסיס להתפתחותו החופשית, את גאוותו ואת זהותו הלאומית, יתן מפנה לתנועת-השיחור הפלסטינית. תחת להישת כמחנות לאפיקים של מלחמה והרס-עצמי, יהיה בכוחה להפוך לתנועה פורייה, לטובת הארץ ובניה.

★ ★ ★

הצעד הראשון לאיחוד הארץ הוא

שבידת הממלכה ההאשמית הירדנית.

אסור שמישימה זו תבוצע באמצעים צבאיים חיצוניים, עליידי פלישה זרה. היא חייבת להתבצע עליידי מאמץ חופשי של בני פלסטין עצמם, שיטילו את גורלם לידיהם וימלקו את הכובש הזר הבזוי.

המשטר החדש במדינת ישראל, שפניו יהיו מועדות לאיחוד הארץ, יושיט את שתי

קיימות שלוש אפשרויות: חלוקה, השמדה או שותפות.

כאשר שני עמים טוענים למולדת אחת, קיימים רק שלושה פתרונות בתיאוריה: חלוקת הארץ לצמיתות, השמדת אחד העמים עליידי השני, או שותפות בין שני העמים.

הפתרון הראשון הועמד במבחן המעשה, ונחל כשלון ממאיר. חלוקת הארץ נכשלה. היא לא פתרה אף בעיה אחת פתרון של אמת.

העם הפלסטיני לא השיג אף יתרון אחד מן החלוקה. היא לא שיחררה אותו מן הסייט של התפשטות עברית מזוינת נוספת. היא שיעבדה אותו בהכרח לגורמים זרים. היא נטלה ממנו את המוצא אל הים ואת הבסיס הכלכלי.

העם העברי אמנם השיג יתרונות ממשיים מן החלוקה, אולם אלה זמניים. היא לא שיחררה אותו מן הפחד להיזרק לתוך הים בקום אחדות העמים הערביים. היא לא שברה את המצור הערבי, אלא הגבירה אותו. היא לא נתנה לו בסיס כלכלי ולא עצמאות לאומית של ממש.

1,57 מיליון. בסך-הכל: 3,57 מיליון נפש.

מהם יהיו - עברים: 1,8 מיל' יון נפש, פלסטינים (כולל מוס' למים, נוצרים ודרוזים בשתי המדינות): 1,77 מיליון נפש.

השטח (במילימטרים רבועים) - ישראל: 8,000 פלסטין: 37,000 בסך-הכל: 45,000.

אוכלוסית איחוד-הירדן, כמקרה שיקום בסוף שנת 1958, תהיה לפי האומדנה (ב') תנאי שהעליה היהודית לישרי אל תימשך עד אז בקצב הנר (כחי) כלהלן. החלק הלבן במפה שייך, עם הכחול, לפלסטין.

ישראל: שני מיליון נפש, פלסטין (כולל המשולש ועזה):

שני העמים נופרים בלבם בסופיותה של החלוקה, והם נושאים את מבטיהם אל המלחמה כאמצעי לחיסולה.

★ ★ ★

המלחמה מובילה למבוי סתום.

הדרך השניה לפתרון בעית ארץ-ישראל היא כיבושה בכוח החרב בידי אחד משני העמים. זוהי הדרך הקלאסית לאיחוד ארצות, והיא שולטת כיום במחשבת שני העמים.

אולם שום מיבצע צבאי אינו מסוגל להגשים את השאיפות של שני העמים.

העם הפלסטיני אינו יכול לקחת בדרך הנוכחית לזרוע את העם העברי לתוך הים. זמן רב יחלוף לפני שכוח ערבי מאוחד יוכל לצפות לנצחון על העם העברי בשדה-הקרב. עד אז יושמד העם הפלסטיני כליל. נחלתו היא שתהיה שדה-הקרב. עריו וכפריו הם שיעברו מיד ליד בשנים הארוכות של מלחמה חסרת-הכרעה שתתחדש לפרקים באכזריות גוברת והולכת, תוך שימוש בנשק-השמדה החדש.

עליונותו הצבאית של העם העברי על העם הפלסטיני ושותפיו במחנה הערבי תישאר שרירה וקיימת זמן רב, כל עוד עולה החברה העברית על החברה הערבית ברמה הטכנית והמדינית. שום אמצעי מלאכותי לא ישנה מצב זה. נסיונם של עמי ערב לכבוש את שטחה של מדינת-ישראל לא יביא אלא לשימוש בנשק מונחה אוטומי בסיבובים הבאים, להרס הדדי ולפתיחת המרחב כולו בפני מדינות-הודוון של מעצמות עולמיות.

לא פחות מסוכן חזון-התעוועים המלחמתי לגבי העם העברי. אם תכבוש מדינת-ישראל את כל הארץ, תוך כדי השמדת יושביה, תבצע לא רק פשע שיזעזע את העולם. היא תגביר בעמי ערב את רגשי התיעוב והפחד, תדרבן אותם להתאחד בממלכה ערבית כוללת ותעמיק עוד יותר את התהום בין המדינה לבין המרחב, שבלעדיו אין לה קיום.

חומות הגטו יתרחבו, אולם מציאות הגטו לא תשתנה. לא יקום בה כסם לעצמאות לאומית וכלכלית, לגידול האוכלוסיה ולהתפתחות הרוח.

אין ערך לאיחוד הארץ, בלתי אם יתגשם בדרך שתפיל את המחיר צות החוצצות בין הארץ והמרחב, ותניח יסוד לשלום של קבע.

אם תכבוש ישראל את כל הארץ יחד עם יושביה, תקבל על עצמה את כל המגרעות של מדינה דו-לאומית מבלי לזכות אף באחד מיתרונותיה. היא תצטרך לזדוג לאוכלוסיה כבושה